

Autorka mezinárodních bestsellerů č. 1 podle *New York Times*

SYLVIA DAY

O muži, jehož se
nemůžu nasytit

Nenasytná

CROSSFIRE® ROMÁN

Nenasyttná

Nenasytá

SYLVIA DAY

Original title: Sylvia Day: CAPTIVATED BY YOU
Copyright © 2014 by Sylvia Day
Cover art direction by George Long, cover photography by Edwin Tse,
cover design by Sarah Oberrender
Published by The Berkley Publishing Group (USA),
a member of Penguin Group (USA)

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2015
Translation © Jana Pacnerová , 2015

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Lenka Matějková
První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-946-8

*Tuhle knihu věnuji všem čtenářkám,
které trpělivě čekaly na tuto další kapitolu
příběhu Gideona a Evy.
Doufám, že se vám bude líbit stejně jako mně!*

PODĚKOVÁNÍ

Stojí za mnou nespočet lidí, kteří mi umožňují psát, dodržovat závazky a zachovat si zdravý rozum.

Děkuji Hilary Saresové, která mě udržuje na trati tím, že mi rediguje každou knihu za pochodu. Spoléhám na tebe víc, než tušíš.

Děkuji Kimberly Whalenové, výjimečné agentce, za všechno, co dělá, ale zvlášť za obrovskou podporu. Není dne, abych ti nebyla vděčná.

Děkuji Samaře Dayové za veškerý stres, který mi odebírá z ramen. Neumím si představit, kde bych bez tebe byla.

Děkuji svým dětem, které vydrží dlouhé časové úseky beze mě, když pracuji (a snášejí všechny nepříjemnosti s tím spojené). Bez vaší podpory, moji milí, bych nemohla dělat to, co dělám. Miluji vás.

Děkuji všem úžasným týmům z Penguin Random House. Cindy Hwangové, Leslie Gelbmanové, Alexi Clarkeovi, Tomu Weldonovi, Ricku Pascocellovi, Craigu Burkeovi, Erin Gallo-wayové, Francesce Russellové, Kimberley Atkinsové... a to je jen malý výčet ze Spojených států a Velké Británie. Další týmy pilně pracují v Austrálii, Irsku, Kanadě, na Novém Zélandu, v Indii a Jižní Africe. Jsem vám všem vděčná za čas a úsilí, které vkládáte do vydávání mých knih.

Děkuji Liz Pearsonsové a týmu z Brilliance Audio za výrobu audioknihy, nad níž čtenáři šílí!

A děkuji všem mým zahraničním vydavatelům, kteří neúnavně pracují ve svých teritoriích. Škoda, že vám všem tady nemůžu poděkovat osobně. Prosím, vězte, že spolupráci s vámi беру jako požehnání.

1

LEDOVÉ JEHLIČKY VODY mi bičovaly rozpálenou pokožku a jejich pálení zahánělo ulpívavé stíny noční mýry, kterou jsem si přesně nezapamatoval.

Zavřel jsem oči a postoupil víc pod sprchu; silou vůle jsem přitom nutil přetrvávající strach a nevolnost krouživým pohybem mizet v odpadu u mých nohou. Otřásl jsem se a v myšlenkách přešel ke své ženě. K mému andělovi, mírumilovně spícímu v sousedním bytě. Naléhavě jsem po ní toužil, chtěl jsem se v ní ztratit a vadilo mi, že to nejde. Že ji nemohu pevně obejmout. Že nemohu přitáhnout její bujně tělo pod sebe a pohroužit se do něj, aby její dotek zahnal vzpomínky.

„Do háje.“ Položil jsem dlaně na chladné obkladačky a vstřebával chlad trýznivého lijáku až do morku kostí. Byl jsem sobecký hajzl.

Kdybych byl lepší člověk, nechal bych Evu Crossovou být hned v okamžiku, kdy jsem ji uviděl.

Místo toho jsem se s ní oženil. A chtěl jsem, aby se zpráva o našem sňatku objevila ve všech médiích, co jen jich lidstvo zná,

místo aby zůstala tajemstvím hrstky lidí. A co hůř, protože jsem neměl v úmyslu ji opustit, budu muset najít způsob, jak jí vynahradit skutečnost, že jsem takový podělaný magor, se kterým ani nemůže spát v jedné místnosti.

Mydlil jsem se a rychle smýval lepkavý pot, s nímž jsem se probudil. Za pár minut už jsem mířil do ložnice, kde jsem si navlékl tepláky a vydal jsem se do pracovny. Bylo těsně po sedmé hodině ráno.

Teprve před pár hodinami jsem opustil byt, který Eva sdílela se svým nejlepším kamarádem, Carym Taylorem, protože jsem jí chtěl dopřát několik hodin spánku před cestou do práce. Celou noc jsme si spolu užívali, oba náramně roztoužení a chtiví. Ale bylo v tom i něco víc. Naléhavost z Eviny strany, která ve mně hlodala a zanechávala ve mně nejistotu.

Mou ženu něco trápilo.

Zalétl jsem pohledem k oknu a vyhlídce na Manhattan za ním, pak můj zrak spočinul na prázdné stěně, kde v našem domově ve střešní nástavbě na Fifth Avenue visely na tomtéž místě její a naše fotky. Uměl jsem si tu koláž zřetelně představit, protože jsem ji během posledních několika měsíců pozoroval nespočet hodin. Kdysi jsem ustaloval svůj svět pohledem na město. Teď mi k tomu pomáhalo dívat se na Evu.

Sedl jsem si k psacímu stolu a probudil počítač pohybem myši; zhluboka jsem se nadechl, když se na monitoru objevil obličej mé ženy. Na fotce, kterou jsem si instaloval na plochu, nebyla nalíčená a s popraškem světlých pih na nose vypadala na svých čtyřiaadvacet let mladě. Přejel jsem pohledem její tvář – křivku obočí, jas šedých očí, plnost rtů. Ve chvílích, kdy jsem se tomu v myšlenkách věnoval, jsem takřka cítil ty rty na pokožce. Její polibky byly blahorečení, přísliby mého anděla, že díky němu bude můj život stát za to, abych ho žil.

Odhodlaně jsem vydechnul, zvedl sluchátko telefonu a pomocí rychlé volby zavolaal Raúla Huertu. Navzdory časně ranní hodině se ozval hbitě a pozorně.

„Paní Crossová a Cary Taylor dnes mají namířeno do San Diega,“ řekl jsem a ruka se mi při tom pomyslením sevřela v pěst. Víc jsem říkat nemusel.

„Jasný.“

„Chci nejčerstvější fotku Anne Lucasové a podrobnou zprávu o tom, kde byla včera večer. V poledne ať to mám na stole.“

„Nejpozději,“ potvrdil.

Zavěsil jsem a zadíval jsem se na Evinu podmanivě krásnou tvář. Zachytil jsem ji v radostném, nestřeženém okamžiku, ve stavu bytí, v němž jsem byl rozhodnutý ji udržovat až do smrti. Jenže včera večer ji vystresovala možnost náhodného setkání se ženou, s níž jsem se kdysi stýkal. Už to bylo dost dlouho, co se moje cesta naposled zkrřížila s cestou Anne, ale pokud našťavala mou ženu, tak se zase uvidíme. A brzy.

Otevřel jsem schránku došlé pošty a začal jsem se probírat v e-mailech a koncipovat v rychlosti odpovědi, kde to bylo třeba; propracovával jsem se k předmětu zprávy, kterého jsem si všimnul hned, jak jsem poštu otevřel.

Evinu přítomnost jsem zaznamenal dřív, než jsem ji uviděl.

Zvedl jsem hlavu a prsty na klávesnici se mi zpomalily. Náhlý příval touhy uchlácholil rozrušení, které jsem pociťoval pokaždé, když jsme nebyli spolu.

Zaklonil jsem se, abych mohl líp ocenit pohled, který se mi naskytl. „Přivstala sis, anděli.“

Eva stála ve dveřích s klíči v ruce, blond vlasy rozčuchané v sexy změti kolem ramen, tváře a rty zardělé spánkem, vlnadné tělo oděné v tílku a šortkách. Byla bez podprsenky, bujné kozičky se mírně vzdouvaly pod vroubkovanou bavlnou. Byla drobná a stavěná tak, že to sráželo chlapa na kolena; často zdůrazňovala, jak se liší od žen, s nimiž mě fotografovali předtím, než jsem ji poznal.

„Probudilo mě, jak se mi po tobě stýskalo,“ odvětila hrdelním hlasem, při kterém se mi pokaždé postavil. „Jak dlouho jsi vzhůru?“

„Dlouho ne.“ Zastrčil jsem klávesnici, abych jí udělal místo na psacím stole.

Přicupitala ke mně bosky, nevědomky mě sváděla. Jen co jsem ji poprvé uviděl, věděl jsem, že jí nedokážu odolat. Slibovaly to její oči i to, jak se pohybovala. Všude, kde se ocitla, na ni muži civěli. Prahli po ní. Stejně jako já.

Chytil jsem ji kolem pasu, když byla dost blízko, protože jsem si ji chtěl radši přitáhnout na klín. Sklonil jsem hlavu, zachytil do úst její bradavku a sál jsem ji dlouze a zhluboka. Uslyšel jsem, jak se zajíkla, jak sebou celým tělem trhla, a v duchu jsem se usmál. Mohl jsem si s ní dělat, co se mi zachtělo. Dala mi na to právo. Byl to největší dar, co jsem kdy dostal.

„Gideone.“ Její ruce mi vjely do vlasů, probíraly se v nich.

Už mi bylo nekonečně líp.

Zvedl jsem hlavu, políbil ji a ucítil chuť skořice z její zubní pasty a pod ní příchut', která patřila jen jí. „Hmm?“

Dotkla se mého obličeje, pátrala pohledem. „Neměl jsi zase zlý sen?“

Prudce jsem vydechl. Vždycky mě dokázala prokouknout. Nevěděl jsem, jestli si na to někdy zvyknu.

Přejel jsem bříškem palce po vlhké bavlně, ulpívající na její bradavce. „Radši bych si povídal o mokrých snech, ke kterým mě momentálně inspiruješ.“

„O čem se ti zdálo?“

Sevřel jsem rty nad její vytrvalostí. „Nevzpomínám si.“

„Gideone...“

„Nech toho, anděli.“

Eva ztuhla. „Jen ti chci pomoci.“

„Víš, jak na to.“

Ušklíbla se. „Sexuální maniaku.“

Přitulil jsem ji k sobě blíž. Nenalézal jsem slova, jimiž bych jí pověděl, jaké to je, mít ji v náručí, a tak jsem se zabořil do její šíje a vdechoval milovanou vůni její pokožky.

„Frajere.“

Cosí v tónu jejího hlasu mě nastražilo. Zvolna jsem se odtáhl, přešel pohledem po jejím obličejí. „Povídej.“

„Stran San Diega...“ Sklopila oči a zachytila dolní ret mezi zuby.

Znehybněl jsem a čekal, kam ten hovor povede.

„Budou tam Six-Ninths,“ řekla nakonec.

Nesnažila se skrývat, co už jsem věděl, a to byla úleva. Místo toho mě však zaplavilo napětí jiného druhu.

„Chceš říct, že je to problém.“ Můj hlas zůstal klidný, ale já sám zdaleka klidný nebyl.

„Ne, není to problém,“ odvětila tiše. Ale její prsty se mi neklidně zaplétaly do vlasů.

„Nelži mi.“

„Nelžu.“ Zhluboka se nadechla a pak se mi zadívala do očí.

„Něco je špatně. Nechápu to.“

„Co přesně?“

„Nebud' takový,“ řekla tiše. „Nebud' tak ledový, nezamrzej přede mnou.“

„Budeš mi muset prominout. Poslouchat, jak mi *moje žena* sděluje, že je zmatená z jiného muže, to mi náladu nezlepšuje.“

Sklouzla mi z klína a já ji nechal, abych ji mohl pozorovat – poměřovat – z odstupu. „Nevím, jak to vysvětlit.“

Naschvál jsem ignoroval chlad, který mi svíral útroby. „Zkus to.“

„Jenom...“ Sklopila oči a kousala se do spodního rtu. „Je tu něco... nedokončeného.“

Hrud' se mi palčivě sevřela. „Vzrušuje tě, Evo?“

Ztuhla. „Tak to není.“

„Hlas? Tetování? Jeho magický pindour?“

„Nech toho. Nemluví se o tom snadno. Neztěžuj mi to.“

„Pro mě je to taky zatraceně těžké,“ odsekl jsem a prudce jsem vstal.

Přešel jsem ji pohledem od hlavy k patě, měl jsem sto chutí ji opíchat a potrestat zároveň. Toužil jsem ji svázat, zamknout, za-

bezpečit před každým, kdo by mohl ohrozit můj majetek. „Jednal s tebou svinsky, Evo. Zapomnělas na to, když jsi uviděla videoklip ‚Zlatá‘? Potřebuješ snad něco, co ti já nedávám?“

„Nebud' trouba.“ Zkřížila paže v defenzivní póze, která mě rozzlobila ještě víc.

Potřeboval jsem ji otevřenou a něžnou. Potřeboval jsem ji celou. A byly chvíle, kdy mě šťvalo, jak moc pro mě znamená. Byla to jediné, co jsem si neuměl představit, že bych ztratil. A říkala to jediné, co jsem nesl poslouchat.

„Prosím, nestav se k tomu tak hnusně,“ zašeptala.

„Stavím se k tomu pozoruhodně slušně, když se vezme v úvahu, jak momentálně zuřím.“

„Gideone.“ Šedé oči jí potemněly provinilostí a zatřpytily se v nich slzy.

Odvrátil jsem pohled. „Nech toho!“

Ale viděla do mě jako vždycky.

„Nechtěla jsem ti ublížit.“ Diamant na jejím prsteníčku – kterým jsem si ji označoval – odrazil světlo a vystřelil jiskry mnohobarevného ohně na zeď. „Vadí mi, že jsi rozčilený a že jsi na mě našťvaný. Taky mi to ubližuje, Gideone. Nestojím o něj. Přísahám, že ne.“

Nervózně jsem přistoupil k oknu a snažil jsem se nalézt klid, potřebný, abych se vypořádal s nebezpečím, které představoval Brett Kline. Udělal jsem všechno, co bylo v mých silách. Složil jsem svatební slib, navlékl jsem jí prsten. Připoutal jsem ji k sobě všemi způsoby. A přece to pořád nestačilo.

Město se přede mnou rozprostíralo, ve výhledu překážely vyšší budovy. Ze střešní nástavby jsem viděl na kilometry daleko. Z bytu na Upper West Side, který jsem si najal v sousedství Evy, však byla vyhlídka omezená. Neviděl jsem nekonečné stupy ulic, ucpaných žlutými taxíky, ani slunce, třpytivě se odrážející od množství oken mrakodrapů.

Klidně bych dal Evě celý New York. Klidně bych jí dal celý svět. Nemohl jsem ji už víc milovat; spalovalo mě to. A přes-

to nějaký sráč z její minulosti podniká kroky, aby mě vyhodil ze sedla.

Vybavila se mi vzpomínka na ni v Klineově náruči, jak ho líbá se zoufalou touhou, kterou měla správně cítit jen vůči mně. Možnost, že by na ni touha po něm ještě mohla působit, ve mně budila přání roztrhat něco na kusy.

Zapraskaly mi klouby, jak se mi ruce samy od sebe zaťaly v pěsti. „To už si potřebujeme dát pauzu? Dopřát si trochu času, aby mohl Kline rozptýlit tvé zmatky? Možná bych měl udělat to-též a pomoci Corinně řešit ty její.“

Chvějivě nasála vzduch při zmínce o mé bývalé snoubence. „To myslíš vážně?“

Následovala strašlivá chvilka ticha.

Pak: „Blahopřeju, blbečku. Právě jsi mi ublížil, jak ještě nikdy.“

Otočil jsem se právě včas, abych ji uviděl kráčet z místnosti, záda ztuhlá a napjatá. Klíče, s jejichž pomocí se dostávala dovnitř, zůstaly na mém stole a pohled na ten odložený svazek ve mně odstartoval něco zoufalého. „*Strý!*“

Dohnal jsem ji a ona se bránila, dynamika mezi námi velmi dobře známá – Eva utíká, já pronásleduju.

„Pusť mě!“

Zavřel jsem oči a přitiskl jsem obličej k jejímu. „Nedovolím, aby tě měl.“

„Jsem na tebe momentálně tak našťvaná, že bych tě nejradši praštila.“

Chtěl jsem to. Toužil jsem po bolesti. „Udělej to.“

Sápala se mi po předloktích. „Postav mě na zem, Gideone.“

Otočil jsem ji a přitiskl ke stěně chodby. „Co mám dělat, když mi řekneš, že jsi z Bretta Klinea *zmatená*? Je mi, jako bych visel na okraji útesu a klouzaly mi prsty.“

„Tak mě budeš drásat, aby ses udržel? Proč nechceš pochopit, že nikam neodcházím?“

Zadíval jsem se na ni a pracně jsem se snažil vymyslet něco, co by mezi námi všechno napravilo. Dolní ret se jí začal chvět

a já... já se rozsypal. „Pověz mi, jak to mám zvládnout,“ řekl jsem chraptivě, držel jsem ji za zápěstí a vyvíjel mírný tlak. „Pověz mi, co mám dělat.“

„Jak zvládnout mě, chceš říct?“ Ramena se jí napřímila. „Protože chyba je ve mně. Zнала jsem Bretta v době, kdy jsem se nenáviděla, ale potřebovala jsem, aby mě jiní milovali. A on se teď chová tak, jak jsem chtěla, aby se choval tenkrát, a mně z toho hrabe.“

„Kristepane, Evo.“ Přitlačil jsem silněji, přitiskl jsem se k ní celým tělem. „Jak si mám připadat, že mě to neohrožuje?“

„Máš mi věřit. Řekla jsem ti to, protože jsem nechtěla, abys měl divné pocity a abys nedělal ukvapené závěry. Chtěla jsem k tobě být upřímná, aby sis *nepřipadal* ohrožený. Víím, že si ješ-tě musím ledacos srovnat v hlavě. Těmhle víkend půjdu za doktorem Travisem a...“

„Cvokař není všelék!“

„Neřvi na mě.“

Bojoval jsem s nutkáním praštit pěstí do omítky za jejími zády. Slepá víra mé manželky v léčivé schopnosti psychoterapie mě pekelně ničila. „Nebudeme běhat za nějakým zatraceným doktorem pokaždé, když máme nějaký problém. V tomhle manželství jsme ty a já. Žádná zatracená skupinová terapie!“

Zvedla bradu v odhodlaném úhlu, který mě přiváděl k šílenství. Nikdy mi ani o píd' neustoupila, dokud v sobě neměla mého ptáka. Pak mi ustoupila ve všem.

„Ty si možná myslíš, že pomoc nepotřebuješ, frajere, ale já ji potřebuju, to víím.“

„Já potřebuju tebe.“ Uchopil jsem její hlavu do dlaní. „Potřebuju svou ženu. A potřebuju, aby myslela na mě, a ne na nějakého jiného chlapa!“

„Začínám litovat, že jsem něco řekla.“

Vycenil jsem zuby a zavrčel. „Poznal jsem, jak ti je. Viděl jsem to.“

„Panebože. Ty žárlivý cvoku...“ Tiše zaúpěla. „Proč nechápeš, jak moc tě miluju? Brett na tebe v ničem nemá. V ničem. Ale na mou duši, momentálně s tebou být nechci.“

Cítil jsem její odpor, tlak, jak se snažila odtáhnout. Držel jsem se jí jako záchranného lana. „Copak nevidíš, co mi děláš?“

Eva mi změkla v náručí. „Já ti nerozumím, Gideone. Jak můžeš jen tak cvaknout spínačem a vypnout své pocity? Když víš, co cítím vůči Corinně – jak jsi mi ji mohl takhle otlouct o hlavu?“

„Ty jsi důvod, proč dýchám, to se nedá vypnout.“ Přejel jsem jí ústy po tváři. „Nemyslím na nic, jen na tebe. Od rána do večera. Každý den. Při všem, co dělám, myslím na tebe. Neexistuje prostor pro nikoho jiného. Zabíjí mě, že ty pro něj prostor máš.“

„Ty mě neposloucháš.“

„Prostě se k němu sakra nepřibližuj.“

„To je uhýbání, ne řešení.“ Zaryla mi prsty do pasu. „Jsem porouchaná, Gideone, to přece víš. Postupně se skládám znovu dohromady.“

Miloval jsem ji přesně takovou, jaká byla. Proč by to nemělo stačit?

„Díky tobě jsem silnější než kdy dřív,“ pokračovala, „ale pořád jsou tu praskliny, a když je najdu, musím přijít na to, co je způsobilo a jak je zatmelit. Natrvalo.“

„Co to má kurva znamenat?“ Vsunul jsem jí ruce pod tílko, hledal nahou pokožku.

Ztuhla a odmítavě mě odstrčila. „Gideone, ne...“

Přitiskl jsem ústa na její. Zvedl jsem ji do vzduchu a složil na podlahu. Bránila se a já vrčel: „Neper se se mnou.“

„Nemůžeš naše problémy jen tak odsunout.“

„Já se chci zasunout do tebe.“ Zaháknul jsem jí palce za pásek šortek a stahoval je dolů. Šílel jsem touhou být v ní, zmocnit se jí, cítit, jak se vzdává. Cokoli, jen abych umlčel ten hlas v hlavě, co mi sděloval, že jsem to podělal. Už zase. A tentokrát mi nebude odpuštěno.

„Pusť mě.“ Překulila se na břicho.

Ovinul jsem jí paže kolem boků, když se snažila odlézt. Mohla mě odrazit, jak měla natrénováno, a mohla mě zastavit slovem. Svou pojistkou...

„Crossfire.“

Eva ztuhla, když uslyšela můj hlas a jediné slovo, určené k tomu, aby vyjadřovalo příval emocí, jimiž mě drtila.

Právě v tom oku uragánu něco prasklo. Explodoval ve mně zuřivý a dobře známý klid, umlčel paniku, otřásající mou sebejistotou. Znehybněl jsem a vstřebával nenadálou neexistenci zmatku. Už dlouho jsem nepocítil to závrtné přepnutí mezi chaosem a sebekontrolou. Jen Eva mnou dokázala otřást tak hluboce, srazit mě nazpátek do dob, kdy jsem býval vydaný na milost a nemilost všemu a všem.

„Přestaneš se se mnou hádat,“ prohlásil jsem klidně. „A já se omluvím.“

Ochabla mi v náruči. Podřídila se mi zcela a rychle. Zase jsem měl navrch.

Zvedl jsem ji a přitáhl zpátky, takže mi seděla na stehnech. Eva potřebovala, abych ji ovládal. Když jsem vyváděl, sesypala se, což mě pokaždé rozhodilo ještě víc. Byl to příšerný cyklus a já věděl, že si s ním musím poradit líp.

„Je mi to líto.“ Líto, že jsem jí ublížil. Líto, že jsem přestal být pánem situace. Po nočním děsu jsem byl nervní – což intuitivně vytušila – a když mi hned potom naservírovala Klinea, nestihl jsem se ještě dát dohromady.

Poradím si s ním. Budu ji pevně držet a nepustím. Tečka. Jiná možnost neexistuje.

„Potřebuju tvou pomoc, Gideone.“

„Potřebuju, abys mu sdělila, že jsi vdaná.“

Opřela se spánkem o mou tvář. „Udělám to.“

Posunul jsem ji tak, aby mi seděla napříč v klíně, opřel jsem se zády o stěnu a pevně ji k sobě přitiskl. Ovinula mi paže kolem krku a můj svět se zase napravil.

Její ruka mi sjížděla po hrudi. „Frajere...”

Ten lichotivý tón jejího hlasu jsem dobře znal. V okamžiku se mi postavil, krev mi zhoustla a vařila se ve mně. To, jak se mi podvolila, Evu vzrušilo, a tahle její reakce mě rozpalovala jako nic jiného.

Vjel jsem jí rukou do vlasů a uchopil měkké zlaté prameny, sledoval jsem, jak jí těžknou víčka, když cítí něžné tahání. Byla uvězněná, byla mi vydaná na milost a měla to tak ráda. Potřebovala to stejnou měrou jako já.

Zmocnil jsem se jejích úst.

Pak jsem se zmocnil jí.

Když mě Angus vezl s Evou do práce, projížděl jsem kalendář schůzek a myslel na let mé ženy v osm třicet.

Pohlédl jsem na ni. „Vezmeš si do Kalifornie některý tryskáč.“

Dívala se z okna bentleye, pozorovala město s obvyklým dychtivým zájmem. Ohlédla se po mně.

Narodil jsem se v New Yorku. Vyrůstal jsem ve městě a jeho okolí, a nakonec jsem si je začal přivlastňovat. V určitém bodě jsem je přestal vnímat. Ale Evino uchvácení a radost z mého rodného města mě s ním znovu seznamovala. Nepozoroval jsem New York tak intenzivně jako ona, ale stejně jsem ho viděl novými očima.

„Že by?“ zaútočila na mě, ale viděl jsem jí na očích, jak ji přitahuje.

Její šukézní pohled mě nikdy nepřestával rajcovat.

„Ano.“ Vypnul jsem počítač. „Je to rychlejší, pohodlnější a bezpečnější.“

Zvlnila rty. „Tak dobře.“

Ten náznak škádlivé pobavenosti mě uchvacoval, budil ve mně touhu dělat s ní kdeco hříšného a syrového, až by zbyla jen bezpodmínečná kapitulace.

„Musíš to povědět Carymu,“ pokračovala, přehodila si nohu přes nohu a odhalila přitom krajkový lem punčoch a záblesk podvazku.

Měla na sobě červené tričko bez rukávů, bílou sukni a sandály s vysokými podpatky. Naprosto přijatelný pracovní úbor, který na jejím těle působil skromně a zároveň sexy. Přeskočil mezi námi elektrický oblouk, instinktivní poznání, že jsme byli stvořeni tak, abychom se k sobě dokonale hodili.

„Řekni mi, abych jel s tebou,“ řekl jsem, protože jsem nenáviděl pomýšlení, že budu bez ní celý víkend.

Úsměv ji opustil. „To nejde. Jestli mám začít sdělovat lidem, že jsme manželé, musím začít s Carym, a to v tvé přítomnosti nejde. Nechci, aby si připadal jako vyřazený ze života, který si vytvářím s tebou.“

„Já taky nechci zůstat vyřazený.“

Propletla si se mnou prsty. „Když budeme trávit čas s přáteli, nebudeme o nic méně pár.“

„Já raději trávím čas s tebou. Jsi nejinteligentnější člověk, co znám.“

Vyvalila oči a zadívala se na mě. Pak explodovala pohybem, vyhrnula si sukni a obkročila mě, než jsem se nadál. Uchopila můj obličej do dlaní, přitiskla rty kluzké leskem na moje ústa a nepřičetně mě zlíbala.

„Hmmm,“ zasténal jsem, když se zadýchaně odtáhla. Zatímal jsem prsty do štědré křivky jejího nádherného zadku. „Ještě.“

„Zrovna teď jsem po tobě celá divá,“ vydechla a otírala mi rty palcem.

„Jsem pro.“

Její chraplavý smích mě obklopoval ze všech stran. „Je mi nádherně.“

„Líp než prve v předání?“ Její radost byla nakažlivá. Kdybych uměl zastavit čas, byl bych to v té chvíli udělal.

„To je jiné nádherně.“ Špičkami prstů mi stepovala po ramenou. Byla... zářivá, když byla šťastná, a její radost rozjasňovala všechno kolem. I mě. „To byl ten nejlepší kompliment, frajere. Zvlášť od slavného Gideona Crosse. Ty přece potkáváš fascinující lidi den co den.“

„A přeju si, aby už odešli a já abych se mohl vrátit k tobě.“
 Oči se jí zaleskly. „Bože, miluju tě, až to bolí.“

Ruce se mi trásly; zaryl jsem jí je zezadu do stehén, abych to před ní skryl. Bloumal jsem pohledem po něčem, k čemu bych se mohl ukotvit.

Kdyby tak věděla, co pro mě ta dvě slůvka znamenají.
 Objala mě. „Chci, abys pro mě něco udělal,“ zamumlala.
 „Cokoli. Všechno.“

„Uděláme si sešlost.“

Chopil jsem se příležitosti změnit téma... „Paráda, grupáč!“

Eva se odtáhla a žďuchla mě do ramene. „Ne *takovouhle* sešlost, ničemo.“

Vzdychnul jsem. „Ach jo.“

Hříšně se na mě usmála. „Co kdybych ti slíbila grupáč výměnou za sešlost?“

„No, to už je jiná.“ Uvelebil jsem se, náramně jsem se bavil.
 „Povídej, co si představuješ.“

„Chlast a kamarády, tvoje i moje.“

„Tak dobrá.“ Zvažoval jsem možnosti. „Obstarám ti chlast a kamarády, a přitom si dáme někde potmě v koutě rychlovku.“

Hrdlo se jí pohnulo rychlým polknutím a já se v duchu usmál. Dobře jsem svého anděla znal. Zjištění, že holduje skrytému exhibicionismu, pro mě představovalo otočku o 360 stupňů, a přestože jsem nad tím pořád ještě žasnul, když jsem na to pomyslel, nevadilo mi to ani v nejmenším. Neexistovalo nic, co bych neudělal pro ty chvílky, kdy jí nezáleželo na ničem, než aby v sobě měla mého ptáka.

„S tebou se těžko smlouvá,“ řekla.

„Přesně to mám v úmyslu.“

„Tak fajn.“ Olízla si rty. „Budeš mít svou rychlovku a ještě ti to udělám pod stolem rukou.“

Zvedl jsem obočí. „Přes šaty,“ opáčil jsem.

„Myslím, že byste se tím měl ještě zabývat a zrevidovat své rozhodnutí, pane Crossi.“